

selvstyre. Nej, må jeg sige, det er den ikke! Men det kan godt ske, den er udtryk for mistillid til de kommuner, der ikke kan finde ud af det. Vi har et kommunalt selvstyre; det betyder, at kommunerne skal styre sig selv, og hvis enkelte kommuner ikke er i stand til at gøre det rigtigt, må Folketinget hjælpe dem.

Jeg må også spørge: Hvori består forskellen mellem den dagsorden, som Venstre var med til at stemme for i 1991, og den dagsorden, der ligger her i dag, når vi taler om kommunerne? Hvad er forskellen i forhold til det signal, vi sender til socialministeren, boligministeren, sundhedsministeren og kommunerne? Hvori består forskellen?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Hr. Erik Larsen indledte sin tale med at sige, at Venstre ikke havde lovet noget på ældreområdet. Jeg må sige, at så tror jeg i hvert fald, der er lokale variationer over temaet; men lad det nu ligge.

Jeg vil stille et uddybende spørgsmål om Venstres model om at lade pengene følge de ældre: Hvad betyder det? Vi ved, at en plejehjemsplads koster ca. ½ mio. kr. Betyder det så, at Venstre vil give alle ældre ½ mio. kr. – i så fald bliver det i hvert fald meget dyrt – eller betyder det, at de ældre skal underkastes en behovsvurdering, hvor der så så at sige sættes pris på, hvor meget man vil ofre på vedkommende? Er det muligt at få udfoldet den model lidt? Umiddelbart kan den opfattes en smule absurd og barok. Hvad betyder det, når Venstre siger, at man vil lade pengene følge de ældre? Hvordan er den udfoldede model, man vil bringe i anvendelse?

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg kan sige til fru Kirsten Jacobsen, at forleden havde vi en diskussion om ankeinstanser.

Det, der skiller Fremskridtspartiet og Venstre, er, at Fremskridtspartiet ønsker, at med hensyn til disse ting, som bevilges efter skønsmæssige kriterier, skal nogle andre instanser kunne afgive en skønsmæssig erklæring om, hvorvidt kommunens skøn er rigtigt. I hvert fald i vores parti har vi også en tro på, at der godt må være forskelligheder i kommunernes opgaveløsninger, og det harmonerer ikke og kan ikke harmonere med en sådan ankeinstans. Det stiller sig helt anderledes, når man taler om beslutninger, som er truffet på et strikte juridisk grundlag.

Hr. Tom Behnke spørger, hvad forskellen er på dagsordenen i dag og dagsordenen fra 1991. Dagsordenen fra 1991 starter med at pålægge regeringen at samarbejde med kommunerne. Det er hovedindgangen i dagsordenen fra 1991, men der er ikke meget i det dagsordensforslag, der er stillet i dag, som tyder på noget samarbejde med kommunerne. Det nævnes i hvert fald ikke.

Så skal jeg sige til hr. Villy Søvnal, at på de områder, vi er inde på i dag, er der tale om, at kommunen visiterer til en eller anden form for hjem – det kan være plejehjem, det kan være ældrebolig, eller det kan være noget andet. Jeg tror, vi i fremtiden i højere grad kommer til at fastsætte i kroner og øre, hvad vi taler om, og her vil vi gerne have, at kommunerne frit kan lade pengene følge den enkelte ældre – i dette tilfælde således, at den ældre får reel mulighed for at vælge en alternativ boform inden for det samme visitationsområde. Men det skal selvfølgelig ikke være sådan, at den ældre kan vælge en boligform, som er billigere end den, kommunen har visiteret ud fra, og måske stoppe et eller andet beløb i lommen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

I Fremskridtspartiet er vi meget indstillet på at samarbejde med alle og lytte til alle gode råd, og nu har vi stillet dagsordensforslaget sammen med Enhedslisten. Men i hvert fald på Fremskridtspartiets vegne kan jeg sige, at hvis Venstre gerne ville stemme for dagsordenen, gjorde det ikke noget, at der kom til at stå, at der skulle være et samarbejde med kommunerne. Jeg tror nu ikke, det ville gøre den store forskel.

Men jeg spurgte Hr. Erik Larsen om noget helt andet. Man tildeler jo ikke en plejehjemsplads efter skøn – det går jeg ud fra at Hr. Erik Larsen og Venstre ved – og man tildeler heller ikke en ældrebolig efter skøn. Og det, jeg spurgte om, var: Hvordan kan det være, at man i Venstre finder det rigtigt, at borgerne i to nabokommuner skal have vidt forskellige muligheder for at anke en kommunal afgørelse?

En person i den ene kommune bliver visiteret til en plejehjemsplads og kan ikke få den; men det er det, han har søgt, og så kan han anke. Personen i nabokommunen søger en ældrebolig med henblik på at komme til en anden kommune, men han kan ikke anke et afslag. Der er kommuner, som har nedlagt alle deres plejehjemspladser, så borgerne ikke har nogen mu-